

Зора. Чудна промѣна! Сжщински старецъ е станалъ! Спусналъ бѣла брада до гърди, сбръчкалъ лице!... Попрегърбенъ!...

Гуга. Щомъ хврѣкнаха крилцата му — стотѣхъ години поличаха. . . И мждъръ е станалъ като столѣтникъ.

Зора. А какъвъ е къмъ тебе?

Гуга. Като дѣдо къмъ внучка. И тъй ме нарича. Азъ му казвамъ само Горянино.

Зора. И вѣрно ли е, че ще ни пустне да си идемъ кой отъ дето е?

Гуга. Каза ми да наредя тукъ. Ще даде на кому каквото се пада — и всѣки е свободенъ.

Зо а. Знаешъ ли, сестричко, че азъ вече не го мразя. Не само не го мразя, ами и ми омилъ. Ако ме рачи да остана тукъ — не си отивамъ. Кого ще намѣря въ село да се върна. Пъкъ и като викнатъ: Змейната! — не мога заспа отъ хули.

Зора. И нѣма да направишъ зло. Колкото добъръ е станалъ и както човѣшки се отнася съ всички — не бива и да го оставяме. Колко му остава да живѣе. . . Защо да не подсладимъ старинитъ му?

Зора. Когато се видѣ остарѣлъ, не ти ли се разгнѣви?

Гуга. Азъ трѣпнѣхъ преди да го видя. А той ме посрещна радостенъ. Тѣй, както дѣдото посрѣща внучката си. Цѣлуна ме по челото. И тѣй смирено, бащински. Нѣма онова предишното, вълчето, когато. . .

Зора. Чудо, небивало чудо! Гледай, какво нѣщо сж били крилцата му!

Гуга. Въ тѣхъ е било змейското му. И щомъ ги махнаха остана човѣкъ.

Зора. Пъкъ тѣй да се прероди?

Гуга. Азъ разбрахъ, че у всѣки човѣкъ има по нѣщо змейско. И че ако може да се махне змейското — хората ще бждатъ като ангели.

Зора. Въ всичко ти вѣрвамъ. Всичко каквото си казала — тѣй излиза. Ами съ Дамяна какво мислите? Ако дойде жена му да си го иска?

Гуга (задъхва се и скача). Не знамъ! Умътъ ми не го побира... А тѣй го обичамъ!

Влиза Горянинъ.

Горянинъ. Гуга, Зора, пригответе ли? Хайде сега ми помогнете да извадимъ отъ скривалището паритѣ. . . (Отива и отваря скривалището, като самъ взема торбичка и я поставя на масата).

Гуга и Зора почватъ да носятъ.